

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **P.B.**, zastoupeného JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou se sídlem Petra Bezruče 598, Sokolov, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. 3398/DS/13-3,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. 3398/DS/13-3, a rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 31. 7. 2013, č. j. MUCH 56641/2013, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Vlasty Dohnalové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 31. 7. 2013, č. j. MUCH 56641/2013. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky proti záznamu bodů v evidenční kartě zamítl a provedený záznam bodů potvrdil.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení a dále připomněl, že jednotlivé námitky, které vznesl v předcházejícím správním řízení proti záznamu bodů, se týkaly těchto přestupků a vycházely z následujících skutkových okolností:

a) žalobce namítal, že se nedopustil přestupku den 17. 2. 2011. Připustil, že byl účastníkem přestupkového řízení, považoval však právní úkon - vyřízení věci v blokovém řízení za absolutně neplatný s ohledem na nátlak učiněný na vůli žalobce;

b) k přestupku ze dne 10. 3. 2010 žalobce namítal, že tento přestupek nespáchal. Žalobce uvedl, že tento údajný přestupek s ním nebyl řešen v blokovém řízení. Vzhledem k tomu, že předmětného dne se žalobce přestupku nedopustil, odmítl vyřízení věci v blokovém řízení, neboť se přestupku nedopustil a blok na pokutu nepodepsal;

c) k přestupku ze dne 10. 12. 2009 žalobce namítal, že jej nespáchal, respektive řízení o tomto přestupku vůbec nebylo vedeno. V předmětném období neměl k dispozici osobní automobil, kterým měl být přestupek spáchán. Na místě, kde měl být přestupek spáchán, se proto nenacházel. Přestupek tedy nemohl být se žalobcem jako účastníkem přestupkového řízení vyřízen v blokovém řízení;

d) k přestupku ze dne 7. 9. 2009 žalobce namítal, že tento přestupek nespáchal. Žalobce uvedl, že tento údajný přestupek s ním nebyl řešen v blokovém řízení. Žalobce odmítl vyřešení přestupku uložením pokuty v blokovém řízení, neboť se přestupku nedopustil, nepodepsal pokutový blok.

Žalobce namítal, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně se námitkami žalobce nezabývali, přestože žalobce zpochybnil, že blokové řízení o výše uvedených přestupcích bylo vůbec vedeno. Námitky žalobce zůstaly *de facto* věcně neposouzeny. Správní orgán prvního stupně měl na základě podaných námitek přezkoumat, zda byly splněny zákonné podmínky pro provedení záznam v registru řidičů, tj. zda vskutku existovalo pravomocné rozhodnutí o uložení sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení. To se však nestalo a správní orgán námitky žalobce posoudil jako nedůvodné, a to s obecným odůvodněním, že v námitkovém řízení nelze přezkoumávat konkrétní okolnosti spáchání přestupku. Žalobce však nezpochybňoval konkrétní okolnosti spáchání přestupku, ale zpochybňoval to, že se vůbec přestupku dopustil, respektive, že s ním byl přestupek řešen v blokovém řízení.

Žalobce byl přesvědčen, že správní orgán prvního stupně si měl v rámci přezkumu, zda pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad, opatřit další podklady nad rámec podkladů uvedených v § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, a to konkrétně příslušné pokutové bloky. Vzhledem k tomu, že žalobce relevantním způsobem zpochybnil

pravdivost oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení za jednání zařazené do bodového hodnocení, nebyla tato oznámení dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobitý podklad.

Žalobce měl za to, že správní orgány obou stupňů pochybily, jestliže se v námitkovém řízení nezabývaly tím, zda žalobci byly v namítaných případech skutečně uloženy pokuty v blokovém řízení za konkrétní jednání zařazená do bodového hodnocení, a vycházely pouze z obsahu jednotlivých oznámení Policie ČR, ačkoli žalobce právě skutečnosti uváděné v těchto oznámeních zpochybňoval. Žalobce v této souvislosti odkázal na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a dále rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76. V této souvislosti opětovně zdůraznil, že v dané věci svými námitkami zpochybnil, že mu skutečně byly uděleny v blokovém řízení sankce za přestupky spáchané konkrétním jednáním, jež byly podkladem pro záznam do registru řidičů. Správní orgán prvního stupně byl tedy povinen tyto námitky náležitě posoudit, což však neučinil. Žalobce přitom považoval za nepřípustné, aby správní orgán opřel svůj závěr o správnosti provedeného záznamu bodů v registru řidičů pouze o oznámení Policie ČR, když tato oznámení žalobce relevantním způsobem zpochybnil. Žalobce v námitkách uvedl skutečnosti, které konkretizovaly jeho tvrzení, tedy že nedal souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, jak řízení o přestupku proběhlo, že se nacházel na jiném místě. Žalobce tedy zásadním způsobem zpochybnil obsah oznámení Policie ČR, správní orgány se však tvrzeními žalobce nezabývaly. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, event. aby zrušil i prvostupňové správní rozhodnutí Městského úřadu Cheb.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na znění § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu a v této souvislosti uvedl, že žalobci byly body zaznamenány na základě relevantních podkladů, které jsou založeny ve spisové dokumentaci vedené u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. KSÚ 5524/2011, na listech č. 1 až 7. Správní orgán byl povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, zda lze při zápisu do registru vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, a je tudíž nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů.

V nyní posuzované věci žalobce uváděl, že se přestupku dne 7. září 2009, dne 10. prosince 2009, dne 10. března 2010 a dne 17. února 2011 nedopustil. Z obsahu spisové dokumentace však bylo dle žalovaného zřejmé, že veškerá oznámení Policie ČR o uložení pokut v blokovém řízení, vůči nimž námitky žalobce směřovaly, obsahovala jednak údaje o spáchaných přestupcích, ale i údaje o přestupci. Bylo v nich rovněž uvedeno, že žalobci byla ve všech případech uložena bloková pokuta. Veškerá oznámení tedy obsahovala dostatečné množství údajů prokazujících, že se žalobcem namítané přestupky staly a že se jich dopustil právě žalobce. Vzhledem k výše uvedenému tak byl žalovaný (stejně jako správní orgán prvního stupně) toho názoru, že na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení bylo možno záznam bodů do registru řidičů provést.

K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, žalovaný uvedl, že se v daném případě jednalo o zcela odlišnou situaci, neboť oznámení o přestupku ze dne 19. června 2008, na základě kterého byly v tomto případě body do evidenční karty řidiče zaznamenány, se ve správním spise nenacházelo. Ve spisové dokumentaci se nacházel pouze výpis vydaný Městskou policií hlavního města Prahy ze dne 23. října 2008, který byl jako důkaz svědčící pro konstatování, že se stěžovatel dopustil dne 19. června 2008 přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, a za který mu byla uložena pokuta a zaznamenán stanovený počet bodů, zcela neprůkazný. Žalovaný se proto domníval, že uvedený judikát na nyní posuzovaný případ nedopadá.

S odkazem na výše uvedené tak žalovaný trval na svém závěru, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem žalovaný považoval za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nebylo možno ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto závěrem svého vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž setrval na svém závěru, že správní orgány obou stupňů pochybily, když ve věci rozhodly, aniž si vyžádaly další podklady pro posouzení oprávněnosti záznamu do registru řidičů. Ve svém rozhodnutí se navíc oba správní orgány nevypořádaly s námitkami žalobce, týkajícími se podkladů pro vydání rozhodnutí, kdy žalobce zpochybnil správnost oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Žalobce zopakoval, že se nedopustil:

- přestupku dne 7. 9. 2009, kdy při jízdě nebylo použito předepsané osvětlení. Tento přestupek žalobce nespáchal. Žalobce uvedl, že tento údajný přestupek s ním nebyl řešen v blokovém řízení, jelikož odmítl vyřešení přestupku uložení pokuty v blokovém řízení a nepodepsal pokutový blok;
- přestupku dne 10. 12. 2009, kdy řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Tento přestupek žalobce nespáchal, respektive řízení o tomto přestupku vůbec nebylo vedeno. V předmětném období neměl žalobce k dispozici osobní automobil, kterým měl být přestupek spáchán. Na místě, kde měl být přestupek spáchán, se proto nenacházel. Přestupek tedy nemohl být se žalobcem jako účastníkem přestupkového řízení vyřízen v blokovém řízení.
- přestupku dne 10. 3. 2010, kdy řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Jelikož žalobce tento přestupek nespáchal, odmítl vyřízení věci v blokovém řízení a blok na pokutu nepodepsal.

Pokud tedy žalobce v předcházejícím řízení tvrdil, že u přestupků ze dne 7. 9. 2009, 10. 12. 2009 a 10. 3. 2010 nedal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, nebyla splněna jedna ze základních podmínek pro možnost vyřízení věci v blokovém řízení. Jestliže byly tyto přestupky spáchány a byly vyřízeny v blokovém řízení, kdy za ně byly uloženy blokové

pokuty, nebyl účastníkem těchto řízení žalobce. Absence souhlasu žalobce s vyřízením věci v blokovém řízení pak měla za následek také to, že u blokové pokuty nemohlo dojít k nabytí právní moci. Policejní orgán tak nebyl oprávněn zpracovat oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a takové oznámení nemohlo být, dle názoru žalobce, legitimním podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Jestliže žalobce soustavně namítal a tvrdil, že se nedopustil přestupků dne 7. 9. 2009, 10. 12. 2009 a 10. 3. 2010, resp. že nedal souhlas s jejich vyřízením v blokových řízeních a nepodepsal pokutové bloky, zpochybnil tak oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Žalovaný i správní orgán prvního stupně si proto měli vyžádat příslušné spisy a ověřit si i pokutové bloky k potvrzení správnosti či nesprávnosti těchto konkrétních oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a tedy zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že oznámení Policie ČR o uložení pokut v blokovém řízení obsahují dostatečné množství údajů, které prokazují, že se žalobcem namítané přestupky staly a že se jich dopustil žalobce. Již samotné námitky žalobce vnesly do těchto zjištění pochybnosti, které měl žalovaný i správní orgán prvního stupně vyjasnit, a to především s ohledem na následky, které pro žalobce mělo připsání sporných bodů v registru řidičů.

Žalobce se neztotožnil ani s názorem žalovaného, že správní orgán je oprávněn posoudit podle námitek žalobce a obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, zda lze vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly pochybnosti o údajích v oznámení, a tedy bylo nutno údaje prokázat pomocí dalších důkazů. Žalobce se domníval, že jeho tvrzení o tom, že s ním nebyly dané přestupky řešeny v blokovém řízení a že nedal souhlas k uložení blokové pokuty, bylo tvrzením dostatečně zpochybňujícím oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Tato tvrzení přitom vyvolala důvodné pochybnosti o stavu věci. Správní orgán tak v daném případě neměl možnost uvážení, zda si zajistí další důkazy, nýbrž byl vázán § 3 správního řádu, a tedy byl povinen si podklady zajistit.

Dle žalobce se tak správní orgány obou stupňů řádně nezabývaly námitkami žalobce, nezajistily podstatné důkazy, které žalobce dokonce označil, a nezjistily tak skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce proto nadále navrhoval, aby krajský soud rozhodl rozsudkem dle navrženého petitu žaloby.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Městský úřad Cheb jako prvostupňový správní orgán vydal dne 10. 6. 2011 pod č. j. MUCH 47892/2011 oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu.

Žalobce reagoval na toto oznámení podáním námitek proti provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče, které prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 31. 7. 2013, č. j. MUCH 56641/2013, sp. zn. KSÚ 5524/2011, jako nedůvodné zamítl a provedený záznam bodů potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že ve smyslu ustanovení § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu záznam bodů v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Z výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že k provedení záznamu bodů do registru řidičů postačí oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení obsahující příslušné údaje. Jednotlivá oznámení policie došla správnímu orgánu osvědčující skutečnost, že účastníku řízení byly za přestupky uloženy blokové pokuty, resp. že řízení o přestupcích byla pravomocně ukončena. Prvostupňový správní orgán tak uzavřel, že pokud předmětná oznámení obsahují veškeré údaje potřebné k provedení záznamu bodů, lze mít jednoznačně za to, že tato oznámení jsou k provedení záznamu bodů podkladem způsobilým, přičemž není v kompetenci správního orgánu jakkoli zpochybňovat správnost a zákonnost pravomocných aktů či řízení, která jejich vydání předcházela. Pokud žalobce v doplnění svých námitek poukazoval na skutečnost, že se nedopustil

- přestupku ze dne 17. 2. 2011 (nedal souhlas s vyřízením tohoto přestupku v blokovém řízení, neboť byl na něj v průběhu silniční kontroly vyvíjen nátlak s tím, že pokud nebude souhlasit s vyřízením přestupku v blokovém řízení, bude mu znemožněna další jízda s vozidlem);
- u přestupku ze dne 10. 3. 2010 nedal žalobce souhlas s jeho projednáním v blokovém řízení, neboť se přestupku nedopustil, přičemž odmítl předložený pokutový blok podepsat;
- žalobce rovněž odmítal, že by se dopustil přestupku ze dne 10. 12. 2009, neboť v tomto období měla vozidlo k dispozici družka žalobce, a tedy ani v tomto případě žalobce nemohl vyslovit souhlas s projednáním v blokovém řízení, neboť se v předmětnou dobu nenacházel na místě, kde mělo k přestupku dojít;
- a ani v případě přestupku ze dne 7. 9. 2009 žalobce nesouhlasil s tím, že by se předmětného přestupku dopustil, kdy odmítl podepsat pokutový blok, v důsledku čehož ani v tomto případě nemohlo dojít k vyřízení věci v blokovém řízení;

prvostupňový správní orgán uvedl, že v řízení o námitkách není oprávněn jakýmkoli způsobem zasahovat, měnit nebo prověřovat již ukončena pravomocná řízení o přestupku, a nepřísluší mu se ani jakkoli blíže vyjadřovat nebo hodnotit postup zakročujících policistů při výkonu jejich činnosti. Prvostupňový správní orgán dále poukázal na skutečnost, že blokové řízení lze provést pouze za splnění předpokladu, že přestupek je spolehlivě zjištěn, jeho pachatel je svolný se blokovému řízení podrobit, a lze tudíž mít za to, že s vydaným blokovým rozhodnutím, a tedy i s tím, co je mu kladeno za vinu, souhlasil.

Správní orgán prvního stupně se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že jednotlivé přestupky, za které správní orgán zaznamenal žalobci body v bodovém hodnocení, nejsou ničím podloženy a že ve správním spisu není obsažen jediný důkaz, který by měl prokazovat, že se žalobce přestupků dopustil a že tyto byly vyřízeny s jeho souhlasem v blokovém řízení. Osamocené oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení není dle žalobce vypovídající a neproazuje, že žalobci byla pokuta v blokovém řízení uložena. K tomuto správní orgán prvního stupně opětovně poukázal na znění § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním

provozu a v této souvislosti konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že předmětná oznámení o uložení sankce v blokovém řízení za výše uvedené přestupky obsahují všechny údaje potřebné k provedení záznamu bodů do registru řidičů, což je patrné z těchto oznámení založených v evidenční kartě řidiče, dospěl správní orgán k závěru, že veškeré evidované záznamy o bodovém hodnocení žalobce jsou doloženy relevantními podklady a všechny body byly žalobci zaznamenány v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán z těchto důvodů považoval zaslání oznámení o uložení blokových pokut za pravomocná rozhodnutí o přestupcích, a tedy způsobilé podklady k záznamu bodů, na jejichž základě také stanovený počet bodů žalobci zaznamenal.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž shodně jako v podaných námitkách namítal, že ačkoli v průběhu řízení zpochybnil jednotlivá oznámení o uložení pokuty, správní orgán přes vznesené námitky žalobce považoval oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení obsahující příslušné údaje za dostatečný podklad k provedení záznamu bodů do registru řidičů. Žalobce přisvědčil závěrům prvostupňového správního orgánu, že v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu není správní orgán oprávněn jakýmkoli způsobem přezkoumávat rozhodnutí o přestupku z hlediska jeho zákonnosti a věcné správnosti, přičemž námitky žalobce ani nesměřovaly k provedení těchto úkonů. Naopak dle žalobce předmětem řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů je pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro jejich záznam, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu. V daném případě si tak správní orgán prvního stupně měl ověřit, zda pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad, a tedy si měl opatřit další podklady, konkrétně příslušné pokutové bloky. Žalobce byl přesvědčen, že oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení nemohou být dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existuje způsobilý podklad, neboť pravdivost těchto oznámení žalobce v námitkovém řízení zpochybnil. Žalobce v této souvislosti odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010 - 63, rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, či rozsudek ze dne 24. 8. 2010, 5 As 39/2010 - 76, publikovaný pod č. 2145/2010 Sb. NSS), který opakovaně vyslovil, že pokud účastník řízení zpochybňuje samotné projednání přestupků v blokovém řízení, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách povinen obstarat si prvotní doklady autoritativně určující, že dotčený řidič vskutku konkrétním jednáním spáchal přestupek, za který byl sankcionován. Takovým podkladem rozhodně není oznámení policie nebo obecní policie o uložení pokuty v blokovém řízení, neboť se jedná pouze o oznámení, jímž orgán policie informuje orgán příslušný k vedení registru řidičů o blokovém řízení a jeho výsledku.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2013, č. j. 3398/DS/13-3, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně námitky žalobce řádně prověřil, přičemž prvostupňové správní rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný konstatoval, že všechna jednání, kterých se žalobce dopustil a za která byl pravomocně sankcionován, jsou jednáními zařazenými do bodového hodnocení (dle přílohy k zákonu o silničním provozu) a žalobci byly za tato jednání do registru řidičů průběžně zaznamenávány body až do celkové výše 12 bodů zcela v souladu s uvedenou přílohou zákona. Správní orgán prvního stupně si za účelem zjištění skutečného stavu věci v případě přestupku ze dne 17. 2. 2011 vyžádal od příslušného orgánu policie

fotokopii pokutového bloku, která je ve spisové dokumentaci založena na č. 1. 34 a která prokazuje, že žalobci byla dne 17. 2. 2011 pravomocně uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení. Žalobce uloženou pokutu v blokovém řízení za tento přestupek stvrdil na pokutovém bloku svým podpisem, a tedy souhlasil s uloženou pokutou. Další relevantní podklady, na základě kterých byly žalobci zaznamenány body do evidenční karty řidiče, jsou dle žalovaného ve spisové dokumentaci založeny na č. 1. 1 až 7. Pokud žalobce v podaném odvolání namítal, že správní orgán prvního stupně si měl jako podklady pro vydání rozhodnutí vyžádat příslušné pokutové bloky, žalovaný připomněl znění § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu a dále konstatoval, že správní orgán je povinen na základě obsahu námitek i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, zda lze při zápisu bodů do registru vycházet pouze z tohoto oznámení, nebo zda v řízení vyvstaly pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, a je tudíž nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů.

V nyní posuzovaném případě však žalovaný dospěl k závěru, že veškerá oznámení Policie ČR o uložení pokut v blokovém řízení, vůči nimž námitky směřovaly, obsahovala jednak údaje o spáchaných přestupcích, jakož i údaje o samotném přestupci. Veškerá oznámení tak dle žalovaného obsahovala dostatečná množství údajů prokazujících, že se uvedené přestupky staly a že se jich dopustil právě žalobce. Vzhledem k tomu byl žalovaný toho názoru, že na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení bylo možno záznam bodů do registru řidičů provést. K argumentaci žalobce judikáty Nejvyššího správního soudu žalovaný poukázal na rozhodnutí č. j. 3 As 19/2011 - 74, dle kterého ke zpochybnění oznámení o uložení blokové pokuty, která správnímu orgánu zakládá povinnost vyžádat si další důkazy (tedy díle „A“ pokutového bloku), nedochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal. Je třeba vždy rozlišovat případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně skutečnosti toto tvrzení konkretizující. Vedle těchto tvrzení řidiče pak správní orgán posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.

V. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Podle ustanovení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl

celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

Krajský soud pak v této souvislosti na úvod podotýká, že Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „[...] v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

Pokud se v posuzované věci jednalo o záznam bodů v evidenční kartě řidiče vztahující se k přestupku ze dne 7. 9. 2009 (při jízdě nebylo použito předepsané osvětlení), žalobce v podané žalobě a replice k vyjádření žalovaného namítal, že tento přestupek nespáchal. Dále uvedl, že tento údajný přestupek s ním nebyl řešen v blokovém řízení, jelikož žalobce vyřešení přestupku uložením pokuty v blokovém řízení odmítl a nepodepsal pokutový blok. Stejně tak již v podaných námitkách žalobce nesouhlasil s tím, že neměl rozsvícená světla na vozidle, v důsledku čehož nesouhlasil s vyřízením pokuty v blokovém řízení a odmítl podepsat pokutový blok. K přestupku ze dne 10. 12. 2009 (kdy řidič neměl být za jízdy připoután bezpečnostním pásem), žalobce uvedl, že ani tento přestupek nespáchal, neboť v předmětném období neměl k dispozici osobní automobil, při jehož provozu měl být přestupek spáchán. Již z obsahu podaných námitek v této souvislosti vyplynulo, že v tomto období měla mít vozidlo k dispozici výlučně družka žalobce, paní M.K., která toto vozidlo užívala po dobu cca 3 měsíců. Žalobce s družkou v tomto období nekomunikoval, neboť došlo k odloučení partnerů, žalobce se odstěhoval k rodičům. Žalobce se tedy v době spáchání

přestupku na místě vůbec nenacházel, a tedy s ním tento přestupek nemohl být v blokovém řízení vyřízen. Stejně tak v případě přestupku ze dne 10. 3. 2010 (kdy řidič rovněž neměl být za jízdy připoután bezpečnostním pásem) žalobce namítal, že tento přestupek nespáchal, odmítl vyřízení věci v blokovém řízení a pokutový blok na pokutu nepodepsal. Žalobce v této souvislosti již v podaných námitkách, resp. v jejich doplnění, uvedl, že předmětného dne měl přistoupit k vozidlu žalobce příslušník dopravní policie na parkovišti v Sokolově před obchodním domem Ural a sdělit mu, že se měl dopustit přestupku tím, že nebyl připoután. Žalobce tvrdil, že odmítl vinu za přestupek, kdy tvrdil, že připoután byl, a rovněž odmítl předložený blok podepsat.

Je tedy zřejmé, že žalobce u přestupků ze dne 7. 9. 2009, ze dne 10. 12. 2009 a ze dne 10. 3. 2010 soustavně namítal a tvrdil, že se uvedených přestupků nedopustil, resp. nedal souhlas s vyřízením těchto věcí v blokovém řízení, neboť nepodepsal předmětné pokutové bloky. Pro absenci souhlasu žalobce s vyřízením věci v blokovém řízení tak dle jeho názoru nebyla splněna jedna ze základních podmínek pro možnost vyřízení věci v blokovém řízení.

Jak již bylo citováno výše, v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly body v registru řidičů zaznamenány, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, avšak byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009. č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupný na www.nssoud.cz). Námitky žalobce, které uplatňoval ve všech fázích správního řízení o záznamu bodů v registru řidičů, přitom z hlediska svého obsahu jednoznačně zpochybňovaly, že se žalobcem nebylo, pokud jde o namítané přestupky, blokové řízení vůbec vedeno, a to z konkrétních žalobcem tvrzených důvodů, v důsledku čehož předmětné pokutové bloky vůbec nepodepsal, a tedy nedal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení.

Bylo tedy povinností správních orgánů tyto skutečnosti v řízení ověřit. Nejednalo se totiž o zpochybňování konkrétních skutkových okolností spáchaných přestupků, a tedy o hodnocení a posuzování zákonnosti a věcné správnosti podkladových rozhodnutí, k nimž (jak správně uvedeno) nejsou správní orgány v řízení o námitkách oprávněny, ale o zpochybnění skutečnosti, zda se žalobce přestupků vůbec dopustil, resp. zda s ním předmětné přestupky vůbec byly řešeny v blokovém řízení. Tvrdil-li žalobce, že ve shora vyjmenovaných případech žádný přestupek nespáchal, pokutové bloky nepodepsal, a tedy nedal souhlas k vyřízením věcí v blokovém řízení, bylo na místě, aby si prvostupňový správní orgán, resp. žalovaný, vyžádali příslušné pokutové bloky, tj. jejich části „A“, z nichž by bylo možno zjistit, zda žalobce skutečně svým podpisem stvrdil svůj souhlas s vedeným blokovým řízením i s uloženou pokutou, a zda tedy v těchto případech blokové řízení skutečně proběhlo. Správní orgány však tímto způsobem postupovaly a pokutový blok vyžádaly pouze ve vztahu k přestupku žalobce ze dne 17. 2. 2011, v důsledku čehož žalobce již v rámci své repliky v reakci na vyjádření žalovaného souhlas s přestupkem z uvedeného dne dále nezpochybňoval, a tedy ani krajský soud se mu již v odůvodnění rozhodnutí dále blíže nevěnoval.

V případě zbývajících přestupků, tj. přestupků ze dne 7. 9. 2009, 10. 12. 2009 a ze dne 10. 3. 2010, správní orgány vycházely ze závěru, že oznámení Policie ČR o uložení pokut

v blokovém řízení obsahují dostatečné množství údajů, které prokazují, že se žalobcem namítané přestupky staly a že se jich dopustil právě žalobce. Tyto závěry však dle krajského soudu nemají oporu v obsahu spisového materiálu, resp. se opírají o skutečnosti v řízení vůbec nezjišťované a neprokázané, a to právě z důvodu absence pokutových bloků, které si správní orgány v předcházejícím řízení neopatřily (až na zmiňovanou výjimku týkající se přestupku ze dne 17. 2. 2011), aby mohly posoudit a vyhodnotit, zda žalobce skutečně pokutové bloky podepsal či nepodepsal, zda vyslovil svůj souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, a zda mu tedy body v registru řidičů byly zaznamenány na základě způsobilých podkladů.

Krajský soud v této souvislosti odkazuje na shodné závěry, které v této souvislosti vyslovil Nejvyšší správní soud, a to již v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, o nichž se naopak (na rozdíl od žalovaného) domnívá, že na uvedený případ v plném rozsahu dopadají: *„Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že bylo povinností správního orgánu v řízení o námitkách, které stěžovatel uplatnil, zabývat se tím, zda stěžovatel skutečně v daný den přestupek, který byl údajně projednán v blokovém řízení, spáchal. Závěry žalovaného nemají oporu ve spisovém materiálu, resp. se opírají o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané“* (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

V návaznosti na výše uvedené tak nelze souhlasit se závěry žalovaného, že správní orgán až na podkladě námitek a obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení vyhodnotí, zda lze vycházet pouze z tohoto oznámení policie, nebo bude nutno prokázat údaje pomocí dalších důkazů. Pokud žalobce v průběhu předcházejícího řízení namítal konkrétní skutečnosti, pro které nebyly dané přestupky řešeny v blokovém řízení, jakož i to, proč nedal souhlas k uložení blokové pokuty, jednalo se o tvrzení dostatečně zpochybňující ve spise založená oznámení policie, vyvolávající důvodné pochybnosti o stavu věci a existenci způsobilého podkladu pro provedené záznamy bodů. Za takového stavu správní orgány neměly možnost uvážení, zda si zajistí případné další důkazy, ale byly povinny tak učinit z důvodu náležitého zjištění skutečného stavu věci. Tím spíše v situaci, kdy žalobce tyto důkazy ve správním řízení označil a navrhoval jejich provedení.

VI. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů tak krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou je zatíženo také řízení před prvostupňovým správním a jím vydané

rozhodnutí, přistoupil krajský soud i ke zrušení vydaného prvostupňového rozhodnutí Městského úřadu Cheb. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Uvedený výrok, tj. že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, přitom krajský soud vyslovuje i v situaci, kdy je rušeno prvostupňové správní rozhodnutí (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 46/2013 - 44, konkrétně odst. 104 až 107 odůvodnění, dostupný na www.nssoud.cz a též publikovaný pod č. 2945/2014 Sb. NSS). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který měl ve věci úspěch, má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku v celkové výši 4 000 Kč, a to za žalobu (3 000 Kč) a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (1 000 Kč), a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 16 456 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokátky JUDr. Vlasty Dohnalové za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za celkem čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemná podání soudu ve věci samé - žaloba, návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a replika k vyjádření žalovaného) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 12 400 Kč (4 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka nákladů právního zastoupení zvýšena o částku 2 856 Kč odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem se tedy jedná o částku 20 456 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. října 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová